

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Έγκριμένον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)  
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ  
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρχ. 15000, ἑξαμηνίᾳ δρχ. 8000.  
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Ἀλφες 1:10 Ἀμερικής καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 8.  
Ἐξαμηνίᾳ ἀναλόγως.  
ΕΠΙΣΤΟΛΑὶ ΚΙ' ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ  
Ἀποστέλλεται: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Γ' Σακευβρίου, ἀριθ. 28 — Ἀθήνας. Τηλέφ. 55.536

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879  
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)  
ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ  
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ  
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΑΡΑΚΗ  
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ  
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ  
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοῦδηποτε μηνός.  
Παλαιὸι τόμοι, ἀρτιοί, τιμῆνται δρχ. 10000 ἄδρος καὶ 15000 χρυσῶν. — Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἐποικτὰ πρόνομια συνδρομητῶν λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἐν ἔτος ἐπὶ πληρωμῆ δρχ. 1000

Περίοδος Γ'. — Τόμος 2ος Ἀθήναι, 30 Μαρτίου καὶ 6 Ἀπριλίου 1946 Ἔτος 68ον — Ἀριθ. 18—14

Μυθιστόρημα ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

## ΠΡΟΣΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ

— Μετάφραση: ΓΙΑΝΝΗ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)  
Ἡ Ἀγαθα, ὅπως καὶ ἡ Εἰδοχρῖς, ἀνῆκε στὴν καλύτερη ἀθηναϊκὴ κοινωνία, ὅμως τὴν ἀφέλεια τῆς γλυκαῖας οἰκοδέσποινας δὲν μποροῦσε νὰ τὴν φτάσῃ.  
— Ἦ χαριτωμένη πού εἶσαι, τῆς εἶπε ἐκείνη, τί θαυμάσια περιβολή. Καὶ τὸ φόρεμα αὐτὸ ὠραϊότατο! Σοῦ πηγαίνει λαμπρὰ πόσο σοῦ κάστισε; Σ' αὐτὸ τὸ δῖαστημα ἐγὼ, κοίταζα γύρω-γύρω τὴν αἴθουσα μὲ τὴν τόσο λεπτὴ καλλιτεχνικὴ πνοή. Ἐνα ἀγαλματάκι μού ἔκανε περισσώτερη ἐντύπωση. Ἦταν ἕνας μικρὸς Ποσειδῶνας μὲ σγουρὴ γενειάδα, πού καθόταν πάνω σ' ἕνα θαλασσινὸ ἄλογο κρατώντας τὴν τρίαινά του. Ἡ στάση του ἦταν τόσο ζωντανή πού κυριεύθηκε ἀπὸ θαυμασμό.  
— Μὰ τοῦς θεοῦς, τί ὠραῖο πού εἶνε! φώναξα.  
— Δὲν στερεοῦται καλισταθῆσας! μού ἀποκρίθηκε ὁ Εἰδοφρίων. Πρέπει νὰ ξέρῃς πὺς αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι τὸ ἐφτιαξε ὁ περιφημὸς Φειδίας καὶ τὸ χάρισε στὸν παπῶ μου Εὐφάνορα.  
— Ἀλήθεια; Ἐπρεπε νὰ τὸ φαντασιῶ, γιατί ὅλη ἡ ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνη φανερώνεται σ' αὐτό. Τί ὠραῖο πού εἶνε! Καὶ τὰ πράσινα μάτια του τί παράξενα. Θαρρεῖς καὶ μᾶς κυττάζουν. Γιὰ δὲς, ὅπου κι' ἂν πάμε, φαίνονται νὰ μᾶς ἀκολουθοῦν.  
— Εἶναι καμωμένα ἀπὸ βουμαράγδια, εἶπε ὁ Εἰδοφρίων τὰ στήθη καὶ τὰ χέρια του ἀποτελοῦνται ἀπὸ μαργαριτάρια τὰ ροῦχα του ἀπὸ χρυσάφι καὶ πο-

λότιμες πέτρες. Ἡ τρίαινα, καθὼς δλέπει, εἶνε καμωμένη ἀπὸ σπάνιο μέταλλο καὶ οἱ ἄκρες τῆς ἀπὸ ζαφείρια...  
— Πῶς! δὲν εἶναι χρωματιστὸ ἀγαλματάκι, ἀπὸ κεῖνα πού βᾶφει ἡ Γλυκερά;.  
— Ἡ Γλυκερά! εἶπε περιφρονητικὰ ὁ Μενεκράτης, πού ἦρθε κοντὰ μας κείνη τὴ στιγμὴ. Ἀγαλμα τέτοιας ἀξίας τὸ πέρασες γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ χοντροφτιαγμένα ἡμιώματά τους. Εἶσαι περιεργὸς μὰ τὴν ἀλήθεια!  
— Εἶδα ὅτι ἦταν ὠραῖο, περισσό-

τερο ἀπ' ὅ,τι θὰ ἔβλεπες ἐσὺ ἂν ἤσουνα σιτὴ θέση μου! ἀποκρίθηκα ζωνηρά. Τί σημασία ἔχει ἡ ὅλη ἀφοῦ ἡ ἐργασία εἶνε ὠραία!  
— Μὲ κάνεις νὰ γελοῖ! Μάθε φίλε ὅτι μονάχα οἱ πολῦτιμοι λίθοι πού σκεπάζουν τὸ ἀγαλμα στοιχίζου ἐκατομμύρια ὀλόκληρα ταλάντων...  
— Ναί' ἀλλ' ὁ Πρόσας ἔχει δίκιο, διέκοψε ὁ Εἰδοφρίων. Ὁ Δεωκράτης ἑκατοντάδες φορές εἶπε μπροστὰ μου ὅτι τὸ ἀγαλματάκι αὐτὸ θὰ τοῦ ἦτανε καὶ πάλι πολῦτιμο, κι' ἂν ἀκόμα ἦτανε σκαλισμένο πάνω σὲ χονδροειδὲς ξύλο, φτάνει νὰ τὸ ἐφτιαχῆ τὸ θεϊκὸ χέρι τοῦ Φειδία. Τὴν ἀξία του δὲν τὴν κάνει οὔτε τὸ χρυσάφι του, οὔτε τὰ μαργαριτάρια του, ἀλλ' ἡ τέχνη τοῦ ἀθάνατου διδασκάλου.  
— Αὐτὸ δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ τὸν ἀγαπῶ καλύτερα καθὼς εἶναι, εἶπε ὁ Μενεκράτης, καὶ νὰ εἶσαι βέβαιος πὺς κατὰ βάθος κι' ὁ Δεωκράτης σκέπτεται σάν καὶ μένα!  
— Ὁ Δεωκράτης κατέχει πολὺ ὠραία ἀντικείμενα, γιὰ νὰ περιφρονεῖ μερικὰ μαργαριτάρια καὶ μερικὰ διαμάντια, ἀποκρίθηκε ὁ Εἰδοφρίων. Λατρεύει τὸ ὠραῖο κι' ἀδιαφορεῖ ἀπὸ τί δλικὸ εἶνε φτιαγμένο.  
Ὁ Μενεκράτης χαμογέλασε, ἀλλὰ δὲν ἔβγαλε κουβέντα. Ἐγὼ δὲ ἐξακολούθησα νὰ μένω ἐκστατικὸς μπρὸς στὸ μικρὸ Ποσειδῶνα.  
— Πὺς ἤθελα νὰ τὸ εἶλεπε ἡ Γλυκερά, φώναξα. Πὺς θὰ τὸ θάμαζες! Ποῦθ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ τῆς τὸ εἰδείνα.  
Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε ἕνας δοῦλος ζητώντας τὸν Εἰδοφρίωνα. Τὸν ἤθελε ἡ μητέρα του κάτι νὰ τοῦ πεῖ. Ἐμεῖνα μόνος μὲ τὸν Μενεκράτη.  
Μόλις βγήκε ὁ Εἰδοφρίων, ὁ υἱὸς τοῦ Πασίωνα, ἀνέβηκε σ'



Οἱ δύο ἀντίκαλοι παλαίωσαν λίγες στιγμὲς σιωπηλοί...



πολύβητος και πανέξυπνος, ο πάτερ- Ανθέμιος μαθαίνοντας τη στενοχωρία του Πατριάρχη μ' αυτό το σκυλί που έπρεπε να μάθη γράμματα, έτρεξε από το μοναστήρι του στο Πατριαρχείο, παρουσιάστηκε στον Πρωτοσύγγελο και του είπα:

— Πες στον Παναγιώτατο να μη στενοχωριέται καθόλου. Έγω αναλαμβάνω να μάθω γράμματα αυτού του Χράπ - Χράπ!

— Μά ξέρεις εσύ;  
— Τι σέ μέλει! Παραδώστε μου έμένα το σκυλί, κι' ύπόσχουμαι να το κάμω «ξεφτέρι», και μάλιστα σ'ε λιγώτερο από τρεις μήνες.

Ο Πρωτοσύγγελος τὰ είπε αυτά στον Πατριάρχη, κι' ο Παναγιώτατος, έχοντας άκουστά τον πάτερ- Ανθέμιο για τετραπέρατο άνθρωπο, σκεφθηκε πως κάποιος σχέδιο θαχε στο νου του, και πρόσταξε να παραδώσουν στον καλόγερο το σκυλί, για να το κάμει, τι θέλει. «Όχι βέβαια πως θα του μάθαινε γράμματα - ήταν από δυνατό; - αλλά κάτι θα έβρισκε, για να τυλίξει τον πασά, να τον γελάσει.»

Από εκείνη λοιπόν την ήμέρα, που ο πάτερ- Ανθέμιος ανέλαβε τα καθήκοντά του, η ώραία ζωη του Χράπ - Χράπ άλλαξε - κι' όχι βέβαια στο καλύτερο...

(Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

# ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΒΕΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΡΟΒΕΡΤΟΥ Α. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ  
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠ' ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟ ΒΕΤΑΣ Σ. ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)  
— Ιωάννα! είπε ο Ντίκ. Ποιά ναγαι αυτή που ζητάει; Έδω δέν υπάρχει Ιωάννα. Κι' ούτε ποτέ ήτανε καρμιά. Τι σημαίνει αυτό;

Ο Μάτχαμ δέ μιλούσε. Ήταν σαν να μη δρισκότανε και πάρα. Λίγο φως από τ' αστέρια έμπαινε από το παράθυρο, μα στη γωνιά που βρισκότουσαν οι δυο νέοι, ήταν έντελώς σκοτεινά.

— Τζάκ, είπε ο Ντίκ. Δεν ξέρω ποδ ήσουν άλη την ήμέρα. Μήπως είδες αυτή την Ιωάννα;

— Μπα, απάντησε ο Μάτχαμ. Δεν την είδα.  
— Ούτε άκουσες να μιλάν γι' αυτή; Ξανάπε ο Ντίκ.

Βήματα άκουστήκανε πολύ κοντά. Ο Σέρ Ντάνιελ φώναξε τώρα το δονομ της Ιωάννας μέσα στην αλλη.

— Άκουσες να μιλάνε γι' αυτή; Ξαναρώτησε ο Ντίκ;  
— Ναί, άκουσα, είπε ο Μάτχαμ.

— Πως τρέμει η φωνή σου! Τι έχεις; είπε ο Ντίκ. Αδτη ή Ιωάννα μάς έφερε τύχη. Τους έκανε να μάς ξεχάσουν.

— Ντίκ, φώναξε ο Μάτχαμ. Είμαι χαμένος. Είμαστε και οι δυο χαμένοι. Άς φύγουμε αν έχουμε άκομα καιρό. Δέ θα ήσυχάσουνε αν δέ με βρούν. Λοιπόν, άκου! Άσμε να παρουσιασθή μπροστά τους. Άμα με δούνε, έσδ μπορείς στο μεταξύ να φύγης. Άσε με να πάω, καλέ μου Ντίκ, άσε με.  
— Επήγαινε να τραβήξει το σύρτη,

δταν ο Ντίκ επί τέλους κατάλαβε τι γινόντανε.

— Μα το Σταυρό, είπε. Δεν είσαι λοιπόν ο Τζόν, είσαι ή Ιωάννα Σέντλεϋ; Είσαι το κορίτσι που θέλουν να μου δώσουν για γυναίκα;

Το κορίτσι σάπαινε, και στεκόταν ακίνητο. Κι' ο Ντίκ σάπασε για μι ά στιγμή. Έπειτα ξαναμίλησε.

— Ιωάννα, είπε, μου έσωσες τη ζωη, και εγώ έωσα τη δικη σου. Είδαμε μαζί αίμα να χύνεται, υπήρξαμε φίλοι μαζί κι' έχτροί, κι' έθγαλα τη ζωη μου να σε δείρω. Κι' όλον το καιρό, σ' έπερνα πως ήσουν άγρόι. Μα τώρα που είμαι κοντά στο θάνατο, και η ζωη μου τελειώνει, πριν πεθάνω σου λέω αυτό: Είσαι το καλλίτερο και το πιό γενναίο κορίτσι του κόσμου. Κι' αν μπορούσα να ζήσω, θα σ' έπερνα γυναίκα μου με έλη μου την καρδιά. Μάθε πως είτε ζήσω είτε πεθάνω, σ' αγαπώ.

— Εκείνη δέν απάντησε τίποτα.  
— Έλα, είπε ο Ντίκ, μιλα μου, Τζάκ. Έλα, καλό μου κορίτσι, πές μου πως και σδ μ' αγαπάς!

— Μα πώς, Ντίκ, φώναξε ή Ιωάννα.  
— Αν δέ σ' αγαπούσα θα ήμουνα έδω;

— Καλά, άκου τώρα, εξακολούθησε ο Ντίκ, αν ξεφύγουμε από δδ θα παντρευτοίμε. Αν είναι να πεθάνουμε θα πεθάνουμε, και θα τελειώσουν όλα. Μα τώρα, πές μου, πως τδ ορθίκες τδ δωμάτιό μου;

— Ρώτησα τη γυναίκα του Κάτς, είπε.

— Μπα! Και εκείνη δέν μουπε τίποτα για σένα. Άς είναι έχουμε καιρό γι' αυτά.

Και σαν να ήταν για να διαφευθοδνε τα λόγια του, δήματα άκουστηκαν στο διάδρομο, και μι άγρια γροθιά χτύπησε την πόρτα.

— Ντίκ Σέλτον, φώναξε μι φωνη, άνοιξε! Άνοιξε άμέσως.

Ο Ντίκ ουτε κουνήθηκε, ουτε απάντησε.  
— Όλα τελειώσαν, είπε το κορίτσι κι' αγάλιασε το Ντίκ από το λαϊμό.

Ο ένας ύστερα από τον άλλο μαζευτήκανε ένα σωρό έξω από την πόρτα. Τότε έφτασε κι' ο ίδιος ο Σέρ Ντάνιελ κι' άμέσως έπαφε κάθε θόρυβος.

— Ντίκ, φώναξε ο άρχοντας. Μη γίνεσαι γάιδαρος. Άς τα παίσιματα. Τδ ξέρω καλά πως ή Ιωάννα είναι μέσα έδω. Άνοιξε την πόρτα. Γρήγορα.

Ο Ντίκ πάλι δέ μίλησε.  
— Σπάστε την πόρτα, είπε ο Σέρ Ντάνιελ. Κι' άμέσως οι άνθρωποι του πάσανε πάνω στην πόρτα με κλωτσιές και με γροθιές. Όσο και αν ήτανε γερή και καλά μαντζλωμένη, δέ θα κρατούσε πολύ, όμως πάλι η τύχη ήρθε να βοηθήσει το Ντίκ και την Ιωάννα.

Ανάμεσα στο φοβερό θόρυβο που κάνανε τα χτυπήματα πάνω στην πόρτα, άκουστήκανε ή φωνη ενός φρουρού. Την άκολούθησε μι άλλη. Πεστολιές άκουστήκανε από τις πολεμήστρες, κι' άλλες απαντήσανε μέσα από τδ δάσος. Για μι ά στιγμή φάγηκε πως οι άνθρωποι του δάσους κάνανε έροδο στο φρούριο του Μόντ Χάουζ.

Ο Σέρ Ντάνιελ και ή φρουρά του, άφινοντας την επίθεση του Ντίκ, τρέσανε να υπαρμαπίσουνε τδ φρούριο.

— Τώρα, είπε ο Ντίκ, σωθήκαμε. Και πιάνοντας το βαρό κρεβάτι με τα δυο του χέρια, προσπαθοδσε μάταια να τδ μετακινήσει.

— Βοήθα με, Τζάκ, για τδ καλό σου, βοήθα με μ' δλη σου τη δύναμη, φώναξε.

Οι δυο τους με μι άπεράνθρωπη προσπάθεια, τράβηξαν τδ μεγάλο κρεβάτι και πέρνοντάς το μεστό δωμάτιο, τδ κόλλησαν πίσω από την πόρτα.

— Άδικα τόσος κόπος! είπε ή Ιωάννα, λυπημένα. Θα μη ή από την καταπακτή.

— Μπα, δέν τδ πιστεύω. Δέ θα θέλει να μάθουμε κι' άλλοι τδ μυστικό αυτό. Έμεις, θα φύγουμε από

την καταπακτή. Η επίθεση τέλειωσε. Δέ θάτανε τίποτα.

Πραγματικά δέν επρόκειτο για έφοδο. Είχαν φτάσει μερικά άκομα στρατιώτες, άπομεινάρια της μάχης, κι' ή άφιξη τους, έφερε αδτη την άναστάτωση. Είχαν τρέξει μέσα στο σκοτάδι, και φτάσανε σδ τειχη του φρουρίου. Τώρα μέσα σ' ένα έξωφρενικό θόρυβο από πέταλα και κουδούνια άλλων, κι' από κρότο σπαθίων και τουφεκιών, ξεπεζεύανε στην αλλη.

— Θα ξανάρθη ο Σέρ Ντάνιελ, είπε ο Ντίκ. Γρήγορα για την καταπακτή.

Αναψαν μι λάμπα, και πήγανε στη γωνιά του δωμάτιου, εκεί που από μι ά χαραμάδα περνούσε άκομα λίγο φως. Ο Ντίκ πήρε ένα μεγάλο σπαθί από τη μικρή του πανοπλία, τδ έχωσε στη χαραμάδα και στήριξε τη δύναμη του στη λαθή του σπαθιού. Η καταπακτή κουνήθηκε λίγο, άνοσηλώθηκε, και στο τέλος άνοιξε δδ τελα. Έκει είδανε τότε μερικά σκαλιά και στο τελευταίο από αυτά ήταν άκουμπησμένη ή άναμένη λάμπα που ο δολοφόνος άρτισε φεύγοντας.

— Τώρα, είπε ο Ντίκ, προχώρα πρώτη και κράτα τη λάμπα. Έγω θα σ' άκολουθήσω άφοδ κλείσω πρώτα την καταπακτή.

Έτσι κατεβήκανε ο ένας πίσω από τον άλλο. Και καθως ο Ντίκ έκλεινε την καταπακτή, τδ ίδια χτυπήματα άρχίσανε ν' άκούγονται πάλι πάνω στην πόρτα.

## ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' Ο ΚΡΥΦΟΣ ΔΙΑΔΡΟΜΟΣ

Ο κρυφός διάδρομος δπου βρισκότανε τώρα ο Ντίκ και ή Ιωάννα ήτανε στενός δρωίκμος και όχι μακρός. Στην άλλη άκρη του ήταν μι μισανοιχτή πόρτα. Σίγουρα θάτανε ή πόρτα που άκουσαν να ξεκλειδώνη ο δολοφόνος. Άράχνες κρεμόντουσαν από τδ ταβάνι, και τδ λιθόστρωτό πάτωμά του άνηχοοσε και στο ελαφρότερο βήμα!

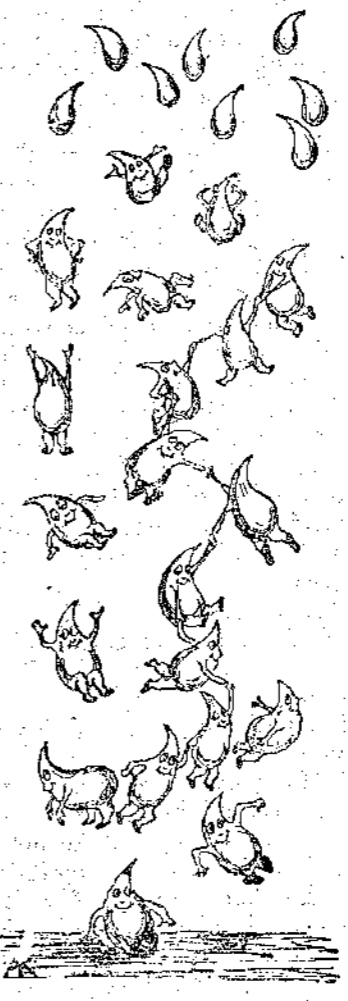
Πέρα από την πόρτα, ο κρυφός διάδρομος χωριζότανε σδ δυο πιό στενούς.

Ο Ντίκ πήρε τον ένα, έτσι στην τύχη, και μαζί με την Ιωάννα περάσανε από τδ θέλο της έκκλησις τρέχοντας, ένθ τα βήματά τους άνηχοοσαν οπόκωφα. Έκει, ο θέλος έμοιαζε σαν την πλάτη της φάλαινας. Τδ θαμπό φως της λάμπας άλλαζε την όψη των πραγμάτων.

(Ακολουθεί)

## ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΡΑΙ-ΔΟΚΟΣΜΟ ΜΙΑ ΒΡΟΧΕΡΗ ΜΕΡΑ

(Συνέχεια από τδ προηγ. και τέλος)  
— Βέπει, αγαπητή μου - ξήγησε ο Λαμπίκος - δέ μάς νοιάζει που μποροδμε να βροισκόμαστε πάντα έχουμε κάτι να μάθουμε και κάποιον να βοηθήσουμε, φτάνει μονάχα να ζητάμε να βρούμε την ευκαιρία.



«Μι άρα άπό βροχοσταλίδες ποδπερταν γελώντας...» (Σελ. 87, στ. γ)

— Έξρω τί θέλετε να πήτε, κύριε- φώναξε ή Άίνα. Θέλετε να πήτε πως θα ήμουνα πιό πιό ευτυχισμένη αν, αντί να κάθοιμε δω καινά γκοινιάζω με τον καιρό, πηγαινα να βοηθήσω τη μανούλα, που σήμερα έχει πονοκέφαλο.

— Ίσως αυτό να θέλω να πω, είπε ο Λαμπίκος μ' ένα μικρό χαμόγελο.

— Πάω λοιπόν τώρα στην κουζίνα να σκουπίσω τδ πατικά- πρόσθεσε ηηδώντας από τδ καθισμά της.

— Τότε θα πηγαινω και εγώ - γέλασε ο Λαμπίκος - αλλά θαρωδ

πως πρέπει να με βοηθήσει κάποιος να ξεανήσω

Η μικρούλα τδν είδε να γνέφη με τδ μικροσκοπικά του χεράκια στις βροχοσταλίδες που πέφταν και πολδ σύντομα μι άπ' αυτές προσγειώθηκε στη πεζούλα πλάι στο Λαμπίκο.

— Τι τρέχει, Λαμπίκο; ρώτησε ο νιοφρομένος.

— Θέλω να φύγω - απάντησε ο μικρός φίλος της Άίνας - και δέν τδ καταφέρνω να ξεκολλήσω απ' αυτό τδ πεζούλι.

Τότε τδ δυο μικρά άνθρωπάκια έκούνησαν τδ χεράκια τους, και στη στιγμή φύσηξε ένα λεπτδ αεράκι κι' έφερε στο πεζούλι μι άρα βροχοσταλίδες πουπερταν γελώντας. Έτσι με τη βοήθειά τους και χεροπισασμένες με τις εύθυμες άδελφές τους, οι δυο σταγόνες του πεζουλιού, μ' ένα χαρούμενο «Γεια σου!» στη Άίνα, εκύλησαν άπαλά πάνω άπό τδ πεζούλι στην άκρη κι' έπεσαν μέσα στο περιβόλι.

(Από τ' Αγγλικά) M.A.T.

## ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΠΟΠΗΣ

Ήταν έπίσημο πρόσωπο. Ένα κορίτσι μέσα σ' ένα σπίτι είναι πάντα έπίσημο πρόσωπο. Αδτη ήταν δυο φορές σπουδαία. Πρώτον γιατί ήτανε κορίτσι και δεύτερον γιατί είχε μικρότερη άδελφή, που έπερσε να της επιβάλλεται. Ήταν ή «μεγάλη», γι' αυτό είχε δικαίωμα να κάνη κάποτε την αυστηρή, κάποτε τη καπριτζόρα και πολλές φορές να περιφρονη τις παιδικίστικες γνώμες και επιθυμίες της «μικρής».

Έκανε κύριο. Τά δυο παιδιά κάθονταν στη θεμασμένη κάμαρα, χωρίς να κάνον τίποτα. Να διαβάσουν; Να παίξουν; Δεν είχαν όρεξη σήμερα.

— Έλάτε να πάμε στο κινήματογράφο, είπε ή δασκάλα τους.

Τά μάτια της «μικρής» έλαμψαν. Η «μεγάλη» τεντώθηκε στην καρέκλα της και είπε με βαρυσμένο ύφος:

— Βαριέμαι...

Ήτανε ή τελευταία της εφεύρεση.

Νά βαριέται.

— Έλάτε, έμπρός πάμε! Ξανασίτε ή δασκάλα. Σηκωθήτε. — Βαριέμαι να περπατήσω δλη την όδδ Σταδίου, ως τδ Σύνταγμα, έπανέλαβε ή Πόπη.



στα δυό χρόνια πὸ μεγάλη ἀπό σένα. Σοῦ ἀρέσουν λοιπὸν τὰ μυθιστορημάτά μου; Ναι, εἶδες τί ἀστείος πού εἶναι ὁ Χρᾶπ-Χρᾶπ; Καί θά κάμης γέλια παρακάτω!

**Προσκόμην Τερπέλα,** περαστικά. Μήν ἀπληθύνῃσαι κ' ἴλα θά τὰ μάθης ἀφοῦ ἔχεις ἓνα δάκρυο χρόνο μπροστά σου. Νά καί πού τὸ «παλιόδεκαεξάρι» γίνηκε κ' ἴλα δεκαεννιά. Ναι, ἡ δ. Γεωργία Ταρσοῦλη πῆγε σὸ Παρίσι μὴ ὑποτροφία γὰ νὰ συμπληρῶσιν τίς σπουδῆς της. Θά γυρίσῃ ὅμως γρήγορα καί θ' ἀναλάβῃ τὴ θέσιν της στή σύνταξί μου. Χρ! καί θυμόμαι τώρα γ' αὐτά τὰ Παιδικά Πνεύματα; Βεβαιότατα δὲν ἀπερριφθήσαν τὸ πολύ-πολύ γὰ... μὴν τὰ ἔλαβα.

**Τρελλή Μπαλαρίνα,** παλιά μου φίλη, ἔλαβα τὴ συνδρομή σου καί σοῦ ἀνανέωσα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Σοῦ ταυριάζει βέβαια, ἀφοῦ ὁ χορός εἶναι ἡ μακία σου, ὁ καλλιτεχνικός δηλαδὴ χορός, αὐτὸς πού σοῦ ἔμαθε ἡ χορευτρία τῆς σχολῆς Πράτσικα. Πῶς περνᾷς τώρα σὸ Ἀμερικανικὸ Κολλέγιο σὰν οἰκτόροφ; Ἄφοῦ ἡ φύση γύρω σου εἶναι τόσο ὠραία, θά ἐμπνευσθῆς κ' ὠραία κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα. Τὰ περιμένω.

Γιὰ ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις δὲν ἔπαρχει πιά τόπος. Στὸ ἐρχόμενο.

Ἄναγγέλω μὲ χαρὰ τὸν γάμο τῆς ἀγαπητῆς μας φίλης καί ἐλλεικτῆς συνεργάτριας **Μαρίας Φαλαγγά,** πού τόσα ὠραία ποιήματά της ἔχω δημοσιεύσει τὰ τελευταία χρόνια, μὲ τὸν κ. Ἀριστοτέλην Γεωργίου, ἀπὸ τοῦς καλύτερους νέους δικηγόρους. Θερμότατα συγχαρητήρια κ' ἐγκάρδιες εὐχὲς ἀπὸ μένα κ' ἀπ' ὅλο μου τὸ σπιτικό.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαιώματα ἐγκατάστασις: διὰ συνδρομητῆς ἢ ἀδελφῆ τινος, δεξ. 500. Δι' ἀγοράσεως ἀποκτώντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαίωμα συνδρομητῆς, δεξ. 1000.

**Νέα Ψευδώνυμα, Τρελλή Μπαλαρίνα, κ. (ΕΠ). Μικρομένον Κρίνος κ. (ΔΑ). Νεραϊδοῦλα, κ. (ΠΝ). Πρασινομία κ. (ΚΚ). Στραβοξέυλο, κ. (ΑΣ).**

**Ἀναθεώσις Ψευδωνύμων.** Κόντες Ρεπανάκης, ἄ. Γελασιὸς Ἀντιπλοίαρχος, ἄ. Πουλί τῆς Καταιγίδος, ἄ. Μακεδονομάχος, ἄ. Προσκοπικῆ, ἄ. Ἐφευρερινῆς τῶν Ἀστρων, ἄ.

**Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους της: **Νταΐζην Χιωτῆλη** (χαίρετισμούς καί στή μαμιά, τὴν παλιά μου **Χαραυγή** χάριχα πούλ' πού μού ἔγραψες πὸς τὸ ἴδιο μ' ἀγαπᾷς τώρα καί σὺ). **Σε Νικ** (ἔλαβα κ' ἐπίσωσα τὸν λογαριασμὸ σου) τὰ κομμάτια γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὴ μισή στήλη, βίε τὰ τρία-τέταρτα). **Σ. Χαρ.** (γιὰ τὸ συμπλήρωμα ἔγραψα στὴ δ. Καπρίνη καί ἀνεγνώθουν μαζί της τὸ ψευδώνυμο εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ., ὅχι ὅμως καί γιὰ τοὺς Διαγωνισμούς; ὁ συνδρομητὴς δηλαδὴ μπορεῖ, ἀν θέλῃ, νὰ διαγωνίζηται καί μὲ τ' ὄνομά του). **Δέγων Γ. Μπ.** (μαμιά ἀνωμαλία ἔλαβα τὴν ἐπιστολή, ἐνεγραψα τὸν Ν. Π. γιὰ τὴν πρώτη ἐξαμηνία, καί σ' αὐτὸν θά ἐξακολουθῶσιν τὴν ἀποστολὴ τοῦ φύλλου· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια πού μὲ συγκίνησαν ἀληθινά). **Γυφτοπούλα** (συνδρομῆ ἔ-

λαβα, εὐχαριστῶ ἔχω ἐξηγήσει γιὰ τοιοῦς λόγους ἀνέβαλα τὴν δημοσίευσιν νέου μυθιστορημάτος) **Κόντες Ρεπανάκη** (ἔλαβα τὴν ἐπιταγή τῶν 24.000 καί ἔβετελεσα κατὰ τὸ γράμμα σου ἀπὸ 7 Μαρτίου εὐχαριστῶ) **Πρασινομίαν** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα ὁ τίμος τοῦ 1945, μὲ τὸ προνόμιον τοῦ συνδρομητοῦ, τιμᾶται δεξ. 5000, καί ταχυδρομικῶς 5500) **Νεραϊδοῦλαν** (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινα ἔλαβα καί τὴ συνδρομὴ εὐχαριστῶ) **Κώστα Χάλ.** (ἔσπειλα) **Γελασιὸν Ἀντιπλοίαρχον, Ἡλιακίνα** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 301ου Διαγωνισμοῦ λέσαν. Αἱ λέξεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκάται ἐπ' ὄσον δὲν θά ἔχουν δημοσιευθῆ.

**55. Δεξιόγραφοι**  
Νησοῖσι ἑλληνικῶ.  
Ἀρχίζει μ' ἐν' ἀρηθρικῶ  
Καί λήγει μ' ἓνα ὀμμα,  
Ἄς ποῦμε, γεωμετρικῶ...  
Τὸ βροῆμας ἢ ἀκόμα;

**56. Συλλαβογραφίος**  
Λυθ' ἀρηθρικὰ ἀν ἐνώσεως.  
Κάτι τί θά φανερωθῆς,  
Πού δὲν πρέπει, ἀγαπητέ,  
Στὸ σχολεῖν νάχῃς ποτέ.

**57. Λογοπαλαιτικὸς Στοιχειογραφίος**  
Ποιητῆς ἀπ' τοὺς Ρωμαίους,  
Ἐνωσιταί τοὺς ἀρχαίους,  
Κι' ἀν τοῦ κάψης τὸ λαιμό,  
Δὲν πεθαίνει, δὲν ἀλλάζει,  
Μόν' ὁ ἴδιος σοῦ φωνάζει:  
—Ἔτσι μένω πάντα ἐγώ!

**58. Μεταγραμματισμὸς**  
Πετὸ γρήγορα, σφουρίτω,  
Κι' ὄλου πᾶσα, ἐγὼ τρακίζω,  
Φέρνω τὴν καταστροφὴν  
Μ' ἀντὶ βῆμα ἄν βάλω φι  
Καί τὸν τόνο στό κεφαλί.  
Θά σφουρίω κ' ἔτσι πάλι.

**59. Δημῶδες Δίονυμα ἐξ Ἐπιγραφῆς**  
ΑΙΚΤΗΠΥΦΕΟΛ  
ΜΟΑΡΦΟΡΤΙΚΟ  
ΟΝΠΗΑΚΤΑΘΥΚ  
Ν' ἀναγώσθῃ καί νὰ λυθῇ.  
Ἀητὸς τῆς Ἰπτείου

**60. Πενταμίς**  
+ = Σίμφονον  
\* + \* = Ἐπιρρημα  
\*\* + \*\* = Προφήτης  
\*\*\* + \*\*\* = Μυθ. ἥρωος  
\*\*\*\* + \*\*\*\* = Εἶδος ὄψεως  
\*\*\*\*\* + \*\*\*\*\* = Μέταλ. κοινόν  
Οἱ σταυροὶ καθεῖτος μέγας Ρωμαῖος.  
Γελασιὸς Λογοτέχνης

**61. Κρυπτογραμικὸν**  
1 2 3 4 5 6 7 = Γεωγράφος  
2 3 6 4 1 = Ἀρχ. χώρα τῆς Μικρας.  
3 6 2 4 1 = Σόφωρ. ἑλλην λογοτέχν.  
4 5 5 4 1 = Καθολικὸς ἱερομένος  
5 4 7 4 7 4 = Ἐξωτικὸς καρπός  
6 1 4 7 7 4 = Δοξολογικόν  
7 4 5 4 3 3 4 = Χώρα τῆς Ἰσπανίας  
Ἀητὸς τῆς Ἰπτείου

**62—66. Μαγικὸν Γράμμα**  
Τὴ ἀνιαλλαγὴ ἐνὸς γράμματός εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-

τισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα-τόσαι λέξεις:  
**δάσος, ὄστος, δέρας, φατός, ἀγών.**  
**Θερίμβος τοῦ Δικαίου**  
**67. Φωνηεντόλιπον**  
θλς—θρζ—κ—δν  
θλς—δν—κ—κβλ  
(Παροιμία) **Θερίμβος τοῦ Δικαίου**

**68. Γεῖφος**  
**S. O. S. 'Ιώ δ' ὄξος**  
**Γελασιὸς Λογοτέχνης**

ΑΥΣΕΙΣ  
τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 9 καὶ 10—11 τοῦ 1945.

**111. Ἐσπιτόριον** (Ἔστια, τό, Ρίον).  
**—112. Πιτακός - Ψιτακός.**—**113. Πόρος - Πάρος.**—**114. Ἰόν, Ἰόνιον** (Ἰον, Ἰον).—**115.**  
**Π Α Ι Σ 116. ΑΙΓΥΠΤΟΣ** (Ἰπκίας, ΑΡΤ Α Γαία, ὄπιος, πάγος, Τά-Ι Τ Ε Α γος, ὄπτος, σιά).—**117 - Σ Α Α Ρ 121. Διὰ Υ :** νιάς, θάλος, ὄφῃ, ὀνός, ὄθρα.—**122.**

**ΜΗΤΕΡΑ** (Μ-ἀγία, Ἰ-δύτης, Τ-άλας, Ἐ-κτινῶ, Ρ-αρή, Ἀ-ερίτω)—**123. ΘΑΛΗΣ - ΜΑΡΙΑ** (Θύμος, Ἄλας, Ἀ-ΡΑ, Ἥλιος, Στάβλος).—**124. Εἴμαι Διαπλαστέυλο** (ἡ μὲ δε, ἀπ', λα σ' ο, πουλά).

**125. Ροδιὰ** (ρδ, διά).—**126. Νορῶς-νόμος.**—**127. Δακία - καρδιά.**—**128. Ὁ Κίμων, ἡ Κύμη, τὸ κῆμα.**—**129.**

**Σ Σ Σ Α**  
**Α Ο Ο Ι**  
**Β Μ Τ Ο**  
**Ι Ο Ι Α Σ Ι Ρ Ι**  
**Α Δ Ι Τ Ν**  
**Σ Ο Σ Σ Σ**

**130-124. Διὰ τοῦ Μ :** κόλις, ἄμμος, μαῦρος, κόνος, μέλος.—**135. ΚΑΛΜΟΣ** (ἀδάμας, δάσος, Μάρας, ὀμᾶς, Σάμος).—**136. Ὁ νοῶν νοσιῶ.**—**137. Ὁ ὄπισ-μεινας εἰς τέλος σωθῆται** (ὁ ὑπὸ μείνας, εἰς τελ ὄσο, θη σέ τε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἄν δημοσιεύται Ἄγγελια ἀπερβαίνουσα τοὺς δεκαπέντε στίχους, καί μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον.—Ἔως δεκά τὸ πούλ' λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεία δεξ. 500. Πῶρον τὸν δεκά λέξεων, 50 δεξ ἢ λέξεις μὲ ἀπλᾶ, 50 δεξ μὲ παζλα καί 80 δεξ μὲ κεφαλαία. Ὁ χωριστὸς στίχος δεξ. 300.

**[B - 32]**  
**Ἡρώς Ἐλληνοπούλα,** δυστυχῶς δὲν σὲ γνωρίζω καί σὺτε θυμᾶμαι τὴ Βάσω στῆς Μάρως.  
**Δεπτή Καρδούλα**  
**[B - 33]**  
Πρωτομπαίνοντας σὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς ἀγαπητῆς μου Διαπλάσεως, χαίρετῶ ὄλους-ες κ' ἄλληλολογαυθῶ. Δίσις: Κόν Διαμαντιτοῦρον, Ἰωάν. Δροσπούλου 53, Ἀθήνας (8).  
**Μίμης Ζέτας**  
**[B - 34]**

**Γυλιὰν,** ἔξερω ποιὸς εἶσαι. Τὸ ὄνομά σου εἶναι Γ. Θεοφάνης, ἄν μορρεῖς ἀποκάλυψῃς μὲ καί σὺ.  
**Τρελλὸ Ναυτάκι**  
**[B - 35]**  
**Ἀποστολάτση, Ἀμαρουλῆς, Τεσχαν-τῆρι, Γιάννη Γιαννάκη,** ἀπάντησα λάβατε: **Ἑλληνικά Σωδεδιάνθησα**